

En kunstnerindes tragiske skæbne.

Hitlers interesse for kvinder - af Ejvind Lind 1960.

Først i krigens sidste år fik offentligheden kendskab til Hitlers interesse for kvinder. Eftertiden har fået mere intime redegørelse om hans kvindelige bekendtskab. Blandt dem, som offentligheden talte om kan nævnes Loni Riefensthal, der ikke var noget sensationelt ved, den lille borgerlige Junny Junge, som kostede Hitler millionbeløb og var hans dyreste elskerinde.

To dage før Berlins fald giftede han sig med Eva Braun, som han gennem deres mangeårige venskab havde foræret nertzpelse og diamanter til svimlende beløb. Men en af de kvinder, der satte grå hår i førerens hjerne, var trods alt den smukke filmstjerne Renats Müller.

Som bekendt var Hitler ungtkarl. Dr. Goebbels plejede gerne at sige, at han aldrig ville gifte sig, fordi hans eneste store kærlighed var Tyskland. Han ville måske have været ved blivende at være ungtkarl, men at påstå, at Tyskland var hans eneste kærlighed, er det rene vrøvl. Men det var jo god propaganda, for Hitler var simpelthen gal efter kvinder.

Han var altid meget diskret, og han kærlighedsaffærer var måske ikke altid en sund mands kærlighedsaffærer, men han kunne ikke eksistere uden kvinder.

Hans succes hos det tyske folk kan han vel for en stor del takke kvinderne for. Det var i særdeleshed kvinder, som flokkede om hans talerstol, den gang han ikke var andet end en almindelig taler. Det var kvinderne, der afgjorde han sejr ved valgurnerne, og det var de store finansmandshustruer, der blev betaget af ham og hjalp ham at føre de vældige pengestrømme over i Nazipartiets pengekasser.

Propagandaminister Goebbels var ikke blind for, at føreren interesserede sig for kvinder, og derfor var han ikke sen i vendingen for at benytte sig af sine menneskelige egenskaber. Hvis Hitler tænkte på at gifte sig, så ville Goebbels være den, der valgte hans tilkommende hustru, og derigennem forstærke sin egen magt betydeligt. Derfor blev det første offer for Goebbels plan skuespillerinden Renate Müller. Hun var ikke blot en meget smuk kvinde, der både kunne synge og danse, men hun var også i besiddelse af denne spontane munterhed, som så mange unge piger totalt er blottet for.

Hendes charme var således ikke noget påduttet eller opelsket til filmlærredet, men derimod noget ganske naturligt. På foranledning af Goebbels blev det første møde mellem hende og Adolf arrangeret. Føreren begyndte meget behændigt at rose hende som skuespillerinde, og efterhånden foreslog han så, at en af hendes film blev vist i han biograf på Ørnereden.

Hitler, som jo holdt meget af film, gik med til det, og han blev så betaget af denne yndige kvinde, at han gav Goebbels ordre til at invitere hende på et besøg et par dage. Indbydelsen blev afsendt og modtaget. Renate Müller kom en fredag lige før middag. Middagen forløb, uden at der skete noget nævneværdigt. Men da middagen var overstået, tilbød Hitler at vise hende rundt, og de begav sig på vej efterfulgt af Göring, Goebbels og hans frue samt nogle andre personlige venner. Føreren sagde ikke meget, medens de gik gennem det ene værelse efter det andet, og lidt efter lidt forsvandt det øvrige selskab, så hun til sidst var alene med Hitler. Renate Müller spurgte ham ud om bøger og efter et øjeblik samtale, holdt Hitler pludselig op. Han så et øjeblik på hende. Så strakte han hånden ud til Nazihilsen og stod sådan i tavshed et par minutter, inden han atter lod hånden falde.

Sådan kan jeg holde min arm i to hele timer, sagde han. Renate Müller tav, hvorefter Hitler fortsatte - Jeg bliver aldrig træt, når jeg overværer tropperevyer. Min arm er som granit,

fuldkommen hård og ubøjelig. I to lange timer kan jeg holde min arm udstrakt til hilsen. Det er fire gange så lang tid, som Göring kan, og det vil altså igen sige, at jeg er fire gange så stærk som ham. Det er en forbløffende præsentation. Jeg er selv forbavset over min styrke. Det var hans første kærlighedserklæring til Renate Müller.

Førerens øjne var faldet på Renate Müller.

Allerede dagene efter sendte han store buketter af blomster og mængder af pelsværk og smykker og andre kostbare gaver fandt vej til hendes lejlighed. Samtidig begyndte Goebbels propagandaapparat at virke. I hele den nazistiske presse publiceredes artikler, hvor Renate Müller blev fremhævet til skyerne som Tysklands største skuespillerinde. Filmteateret fik ordre om at genoptage hendes gamle film, og billeder af hende figurerede i de store ugeblade.

Renate Müller kan ikke have undgået denne smiger fra Tysklands regent, og vel også følt sig som Tysklands herskerinde. Goebbels triumferede, og kendsgerningen ville vel have været, at hvis Hitler var blevet gift med denne kvinde, var verden sikkert kommet til at se anderledes ud, for hun var en god kvinde, og hun ville have gjort alt for at hindre de vanvittige grusomheder, Hitler gjorde sig skyld i.

Men det var en jøde, som satte en streg i regningen. Hitlers jødehad behøver ingen kommentarer, men at netop en af disse arier skulle komme ham på tværs i så intimt forhold som hans kærlighed, kan nok tænkes at have forøget hans mistillid til jøderne.

Det var ikke nok, at jøderne efter Hitlers opfattelse havde prøvet at ødelægge Tysklands økonomi, men nu skulle de også ødelægge hans personlige lykke. Det kunne han ikke tage, selvom det ikke var jødens skyld.

Søn af en jødisk millionær, var denne rival. Hans slægt havde boet i Tyskland i mere end to hundrede år. Inden kansleren Hitler var kommet til magten, var denne unge mands far død og han havde arvet hele formuen. Han havde undgået koncentrationslejrene, fordi hans forretningsforbindelser med udlandet var så værdifuldt,

at han ikke kunne sendes bort.

Han var derfor tvunget til at føre et tilbagetrukket liv, men han slap fri for at blive pint. Om morgenen plejede denne unge mand at ride en tur i Tiergarten, og det var her, at han mødte Renate Müller. Hun betragtede nemlig antisemitismen som en grusom meningsløshed, og den forefaldt hende endnu mere afskyeligt og tåbelig, efter at hun havde truffet den unge jøde yderligere et par gange.

Trods alle forsigtighedsforanstaltninger blev hun skygget af SS, og selvom de to unge arrangerede en tur til Paris for her at være uden for Hitlers opmærksomhed, blev de alligevel skygget af Gestapos agenter, der straks sendte rapport til Tyskland. Det var Himmler, der først fik denne meddelelse i hænde, og da denne hadede Goebbels og jøderne, var det stof for hans gerning. Han rejste selv til Berchtesgaden, hvor han personligt overrakte Hitler rapporten. Da Hitler havde gennemlæst papirerne, gav han øjeblikkelig ordre til at hun skulle føres til Berchtesgaden.

Med kvindelig smidighed og ynde fik hun blødgjort Adolf Hitler, og efter hun havde lovet ham, aldrig mere at møde den unge jøde fik hun lov at gå, og derefter var føreren sammen med hende næsten daglig. Men efter et par måneders forløb rejste hun til Monte Carlo, hvor hun igen havde sat den unge jødiske millionær stævnemøde.

Formodentlig har denne tur udelukkende været for at tage definitiv afsked med sin ven. Denne gang fik Gestapo agenterne ikke nys om hendes forehavende, men efter afskeden med sin ven tog hun direkte til sin bopæl i Berlin, og kort før midnat hoppede hun ud ad vinduet ned på gaden.

Hun blev ført til hospitalet, hvor man opererede hende og foretog blodtransfusioner, men det var håbløst. Kort efter døde hun. Hitler blev telegrafisk underrettet. I to dage opførte han sig fuldstændig som en gal og skreg de uhyggelige trusler over jøderne.

Biografgængere fra først i 30-erne vil huske en smuk film *Liebling der Götter*, hvori Emil Janning spillede sammen med denne smukke kunstnerinde, hvis skæbne fik et tragisk forløb. *Gudernes Yngling* er arbejdstitlen på en film, Bavarie selskabet for tiden lægger sidste hånd på Spandau uden for Berlin mod Gottfried Reinhardt som instruktør og Ingmar Bergmann tidligere mesterfotograf Gøran Strindberg bag kameraet.

Filmen handler om Renate Müller tragiske skæbne, der kulminerede, da den unge skuespillerinde i 1937 styrtede ud fra et 4' sals vindue i det berlinske sanatorium, hvor hun var indlagt for en alvorlig sygdom.

I filmen om Renate Müller forestilles hun af Ruth Leuwerick. Peter van Eyck er hendes elskende, sønnen af en jødisk industridrivende, der lige inden gennemførelsen af de nazistiske jødelove i 1935 nåede at flygte. Det er kendt, at hun med stor trofasthed holdt forbindelsen med ham vedlige også efter dette tidspunkt.

I filmen ser man selv Goebbels, dog i en skuespillers skikkelse, hans rolle i forbindelse med Renate Müller-dramaet spiller i det dunkle, og det får herom stå hen i det uvisse, hvor meget i filmen der er fabuleringen og hvor lidt virkelighed.